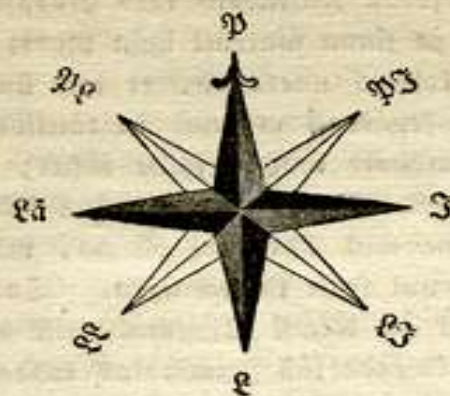

on, merredeff, sobeff, järwedeff, jödeff ja allikadeff ülles on töusnud, taewa pole, kos tedda siis tuleff siina ja täina aetakse. Kui aur weel alles maddalal on ja alles weel möda metsi ja mäggessid einast ülles kerutab, siis ütakse tedda udduks, agga kui ta jo kõrgelle on sanud wersta kolm, nelli ehk wiis, ehk kolm, nelli ja wiis korda kõrgemallegi, siis antakse talle se nimmi: pilw ehk pilwed. Nende sees on mönnikord terwe merri wett, mis meie ülle lendab tule peal, ilma et meie sedda igga kord mõtteliski. Igga auru tipp on üks weike, otsatu weike rakkukenne, seest önes ja tuult täis, tuult mis õhem on, kui se wäljasspiddine tuul, kes tedda siis ülles litsub, kui wessi korti, kui sa tedda põhja wajutassid. Kui se aur nüid õige kõrgelle on töusnud, kos se tuul, kes ülles pole ifka õhemaks ja õhemaks lähheb, tedda ennam ei tösta; siis jäeb ta siina kikumma ehk õljuma, kui kort we peale, ni kauaks, kui se tuul seal üllewal einast, olgu mis pärrast raht, külmemaks löbb, neid rakkukeisi siis kokku rõhpub ja rakkemaiks teeb. Siis kuffuwad nad sealt troppi ehk pissara wissi allta, ja se on siis se, mis ütakse wihm. On seal kuffumisse jures kōskil allamal pool üks järk õige kümma tuult, kost nad läbbi kuffuwad, siis jäetawad nad se te peal ärra, ja tulleb siis sülle selge walgid ernid mahha. Se on rahhe, penike ehk jämme, mönnikord ruffika surused pähtlid, ja se põllu mees sedda kogguniste ei tahha.

Kuida se wälk ja mürristaminne ehk pikkne sünnib, mis süidlast süddant kōkuma ja wärrisemma teeb, sest tahhan ma sülle üks teine kord rākida. Sekord agga seisku nüid üks päimis weel nende karide seltusselks se weikenne wiir siin üllespantud, mis karināitjaks (Windrose) kutsutakse:

Se raag seal, kos P. otsas seisab, näitab põhja ehk põhja kari; P. Z. näitab põhjaidat; S — iddat; SZ — lõunaidat; E — lõunat; EL — lõunalaant; Lā — laant; P. L — põhjalaant. Kui sa nüid teada tahhad, kos pool se ilma sees se põhhi, ehk idda, ehk laan ehk üks teine neist karidest on, siis säeda sa sedda enda karināitjad nõnda ülles ühhe laua ehk atna peale, et põhhi põhja ja lõuna lõune wastu seisma tulleb. Kubhu pole siis so karināitja P. sühhib, seal pool on siis se põhhi; kōhhu pole L — seal siis se lõuna, ja nõnda ifka eddasi need teised karid ka. Kos agga se õige lõuna seisab ilma sees, sedda sa jo tead, Se jōlli ja seal kōhhal taewa piri peal all, kos se päike kōskpäwal õige kõrgemal üllewal paistis.

Nüid, armas luggeja, kui ma sedda kōiki sülle ollen ättelnud sanud ja ma nüid omma kõnne sünnuga se kord löppetama affan, siis tulleb sa, se on sünnu innimesse pilt ja nāggu, mülle weel õige ärkalt mo waimu silmi ette, ehk küll ma sind ei tuüne, otsekui ka sa mind ei tuüne. Wa näen sind — sest ma tean küll, kellele ma sedda siin kirjutan — sünnu waese pimmeda